

EL MICALET GALÀCTIC

L'olor de la mare

Ricardo Alcántara

Dibuixos de Montse Tobella

Capítol 1

Era una nit fosca. El vent bufava amb tanta força que doblegava els arbres. Feia tant de fred que només els fantasmes rondaven pel carrer.

La casa estava en silenci, ja que quasi tots dormien. Lluny de mirades curioses, aquella nit van nàixer Bigotis i els seus sis germans. Ho van fer en el buit que hi havia entre el sostre i la teulada. Per sort per a ells, només sa mare s'as-sabentà que els ratolinets havien nascut.

Amb paciència i afecte, la mare els netejà un per un. Mentrestant, els contava un conte que ella mateixa s'havia inventat. Ho feia a mitja veu, suau com una carícia. Allargava les lletres d'algunes paraules, en remarcava unes altres i feia silencis quan pertocava.

La mare no deixava de mirar les cries. Els observava els dits, les ungles, els plecs de la pell... «Que guapos!», es deia amb orgull.

Els nounats pareixien iguals. Tenien la mateixa mida, el mateix color, la mateixa forma... Tot i això, en arribar el torn de Bigotis, la mare pensà: «Aquest no és com els altres. És diferent dels germans». No encertava a comprendre en què es diferenciava dels altres, però alguna cosa li advertia que aquell era un ratolí especial.

En efecte, amb el pas dels dies, resultà evident que Bigotis era un cas a part. De seguida donà mostres de ser molt espavilat. Abans

d'obrir els ulls, aprengué a reconèixer sa mare per l'olor, pel soroll que li feien les potes en fregar la fusta del pis. Li costà poc comprendre que apegat a la seua panxa el fred desapareixia, aleshores s'hi arrupia tant com podia.

Cada nit, la mare acollia els fillets entre les potes i els contava un conte. Les cries no tardaven a adormir-se. Totes, llevat de Bigotis. Ell romania atent a cadascuna de les seues paraules. Les frases entonades per sa mare tenien el poder de fer que se sentira protegit i estimat. Aleshores aspirava a fons, per omplir els pulmons de l'olor de sa mare.

Amb el pas dels dies, els ratolins obriren els ulls i començaren a caminar. Llavors començaren a explorar el món que els envoltava. Ho feien amb recel, tremolosos. El mínim soroll els sobresaltava. Només se sentien fora de perill quan es protegien entre les potes de sa mare. Tots,

llevat de Bigotis. Ell semblava fet d'una altra pasta. Li agradava anar al seu aire. Es comportava com si fóra el major, quan en realitat havia sigut l'últim a nàixer. Furonejava per ací i per allà, ensumava el que veia per primera vegada. La seua curiositat no tenia límits i el seu coratge tampoc. Era un aventurer valent que desconeixia el sabor de la por.

Quan els seus germans s'atreviren a fer els primers passos lluny de sa mare, Bigotis ja coneixia el cau de punta a punta.

Amb tant d'anar i tornar, el cau prompte se li quedà xicotet. Desitjava descobrir què hi havia més enllà d'aquelles parets que li tallaven el pas. Eixir, però, estava terminantment prohibit.

–Ni se t'acudisca intentar-ho –li havia advertit sa mare.

L'única que eixia era ella. A la caiguda de la nit se n'anava a la recerca de menjar i tornava al

cap d'una estona. Tornava apressada i agitada. «Un, dos, tres...», comptava els fills per assegurar-se que hi eren tots. Aleshores respirava alleujada i menjaven junts el que havia aconseguit.

En veure-la tornar, els fillets tornaven a respirar tranquils. Quan sa mare s'absentava, ells se sentien desprotegits. Tremolaven espantats, es refugiaven en un racó, molt juntets i amb els ulls tancats. Tots, llevat de Bigotis. Si alguna vegada notava que la foscor era massa espessa, aspirava fondo fins que trobava l'olor de sa mare. Això li donava la força i el valor que necessitava.

Bigotis observava amb curiositat el forat pel qual desapareixia sa mare, amb ganes d'anar darrere dels seus passos. «Què hi deu haver darrere d'eixes parets?», pensava. Li costava imaginar com devia ser eixe món desconegut del qual

només li arribaven olors i sorolls. De bona gana s'hauria animat a eixir de l'amagatall, però sa mare no li ho permetia.

–Fins que no sigues gran no podràs eixir d'ací. I, quan arribe eixe moment, ho faràs amb mi. D'acord, jovenet? –l'havia advertit.

–Sí –assentí ell, mirant a terra en actitud obedient.

Cada vegada, però, li resultava més difícil estar allà tancat. Tractant de no pensar-ho més del compte, inventava jocs i animava els germans a unir-se-li.

Una vegada jugaven tots a agarrar-se la punta de la cua els uns als altres.

–No m'agarres! No m'agarres! –exclamaven uns a viva veu.

Els altres corrien darrere d'ells.

Animats pel joc, feren més soroll del que era habitual. S'enfilaven per les parets, corrien

apressats, saltaven des de dalt del sostre, reien amb totes les seues ganes... Sense adonar-se'n, formaren tal enrenou que els amos de la casa els sentiren.

–Què és això? –preguntà Angústies, la senyora.

Ho va fer en un to crispat, com solia parlar.

–Deuen ser ratolins –respongué Esteve, l'home.

Ho va fer amb la paciència que el caracteritzava.

Esteve la tractava amb tendresa i dolçor perquè no s'alterara. Al mínim descuit tota ella es convertia en una bomba a punt d'esclatar. Tenia un caràcter realment endimoniat. Precisament, eixa característica de la dona era la que l' enamorava.

Aquells que coneixien Angústies afirmaven que, quan era una xiqueta, havia patit un greu

contratemps que li havia marcat el caràcter. Segons ells, des de menuda havia sospirat per arribar a ser capitana de l'exèrcit. S'imaginava vestint l'uniforme i això la feia feliç. Somiava que el seu escamot l'obeïa sense piular, que només amb la seua presència intimidava l'adversari. Passà uns quants anys encoratjant eixe somni, fins que algú s'encarregà de contar-li la veritat:

–Les dones no poden accedir a l'exèrcit –li digueren sense miraments.

Angústies no s'ho podia creure. Els seus somnis s'esmicolaven. La vida perdia el sentit. S'havia quedat amb un pam de nas.

–És injust! Tant que m'agrada manar! Per què la vida em tracta tan malament? –cridà desconsolada.

Des d'aleshores es va convertir en una persona difícil, esquerpa, amb els nervis sempre a flor de pell.

–Oh! Ratolins! No puc suportar-los! –s’alarmà Angústies.

Mudà el gest a causa del malestar que sentia.

–No patisques, perla. Això ho solucione jo en un tres i no res –la tranquil·litzà l’home.

A l’instant, s’encaminà a l’adrogueria del barri i comprà unes quantes rateres. En arribar a casa les armà. Hi posà un tros de formatge com a esquer. Després comentà rialler:

–Demà la casa recuperarà el silenci de costum.

I ella, mirant-lo de alt a baix, respongué:

–Això ho dius tu. Jo, fins que no ho veja, no m’ho creuré.

Esteve arronsà els muscles. No amollà ni un sospir per no alterar la seua estimada muller.

L’aroma del formatge era tan forta i penetrant que arribà fins a l’amagatall dels ratolins. Els xicotets rosegadors deixaren de jugar i al-

çaren el morro. Movent els bigots, ensumaren l'aire.

–Mmmm! Que bo! –digué un, llepant-se els bigots.

–Quina delícia! –digué un altre dels germans.

Els ratolinets mig tancaren els ulls per gaudir encara més de l'aroma que surava en l'aire.

–Sí, massa bo per a resistir-s'hi! –reconegué la mare.

Estava tan nerviosa i contrariada com no l'havien vista mai abans. Fins i tot li tremolava la veu. Anava i venia sense parar, d'una punta a l'altra del cau. Deia en veu baixa coses que les cries no arribaven a comprendre.

–Mare, què dius? –li preguntà Bigotis.

El ratolinet evitava interposar-se en el seu camí. La mare anava tan accelerada que li haguera passat per damunt.

–Res, res. Parle amb mi mateixa –li explicà ella.

La seua excitació anava en augment.

–Ah –digué Bigotis amb un fil de veu.

Ho digué tan baixet que ni ell mateix va saber si li ho deia a sa mare o si també parlava amb ell mateix.

Aquella nit, la mare es demorà a decidir-se a baixar més del que era habitual. S'acostava al forat que només ella podia fer servir. Hi treia la punta del morro i feia mitja volta. No acabava de decidir-se. Per fi, digué amb veu agitada:

–Me'n vaig a buscar menjar. No tardaré a tornar –i desaparegué pel forat.

En veure's sols i sentir-se desvalguts, els ratolins s'apinyaren en un racó. Tremolaven com si un enemic terrible els sotjara amb aire amenaçador.

Bigotis romangué alerta, sentint el soroll que feien les potes de sa mare en allunyar-se. Aquell

so que li resultava tan familiar es va perdre en la distància. Aleshores, la casa quedà voltada de fosc i silenci.